

İKİ QARDAŞ

VYETNAM NAĞILI

Qədim zamanlarda iki qardaş yaşayırdı. Qardaşlar vaxtından əvvəl yetim qaldılar. Böyük qardaş atasından qalan mirasın hamısını özü götürdü. Kiçik qardaşa isə balaca bir daxma verdi.

Bu daxmanın yanında Korambola adlı bir ağac bitmişdi. Onun dadlı, şirin meyvələri olurdu. Kiçik qardaş və onun arvadı bu meyvələri dərib bazara aparır, satıb pulu ilə birtəhər dolanırdılar.

Bir il ağac bol meyvə gətirmişdi. Elə bu vaxt hardansa nəhəng bir qarğa uçub gəldi və meyvələri dənəlməyə başladı. Kiçik qardaşın arvadı nə qədər çalışdısa qarğanı qova bilmədi. Bicarə qadın ağacın dibində oturub acı-acı ağladı.

- Ay Qarğa ağa, axı biz meyvəsiz necə dolanacayıq?

Elə bu vaxt qarğa dilə gəlib dedi:

- Hər meyvə üçün sizə bir qızıl verəcəyəm. Üç ovuc dərinliyində iki sumka tikib gətirin.

Arvad qorxdu, başa düşdü ki, bu qarğa sehrli qarğadı. Tez ərinin yanına gedib başına gələnləri danışdı.

Onların hərəsi üç ovuc dərinliyi olan bir torba tikib ağacın yanına gəldilər. Qarğa meyvələri dənəyib qurtarandan sonra əmr etdi ki, torbaları gətirsinlər. Kiçik qardaş hər iki torbanı gətirdi. Qarğa yerə qonub ona dedi ki, mənim belimə min. O, kiçik qardaşı qanadlarının üstünə alıb uçdu, uçdu və yerə qondu.

Gözünü açan kiçik qardaş gördü ki, ətraf lə'l-cəvahiratla doludur. Parıldayan gözü qamaşan kiçik qardaşın gözü tox idi. Elə buna görə də apardığı iki torbanı qızılla doldurub yenidən qarğanın belinə mindi. Qarğa onu gətirib evlərinin yanına qoydu və uçub getdi.

Kiçik qardaş özünə ev tikdirdi, torpaq sahəsi aldı və arvadı ilə xoşbəxt yaşamağa başladı.

Bunu gören böyük qardaş kiçik qardaşa qonaq gəldi. Kiçik qardaş başına gələnlərin hamısını böyük qardaşına danışdı.

Böyük qardaş kiçik qardaşı dilə tutub öz evini, bütün var-dövləti ilə onun daxmasına dəyişdi. Meyvə yetişəndə özünə çoxlu kisələr tikdirib ağacın dibində oturdu və qarğanın yolunu gözləməyə başladı.

Yeyib doyan qarğa böyük qardaşı qanadının üstünə alıb həmin yerə apardı. Acgöz böyük qardaş kisələrin hamısını doldurdu, üstəlik qoyun-qoltuğunu da qızılla doldurub, qarğanın belinə mindi.

Qarğanın yükü ağır idi. Elə buna görə də dənizin üstündən uçanda o, müvazinətini itirdi və böyük qardaş yığdığı qızıllarla birlikdə deryaya düşdü.

Təsadüfi demirlər ki, torbanı doldurmamış, onu apara bilib bilməyəcəyini müəyyənləşdirmək lazımdır.

DİŞİNİ AĞARTMAQ HƏLƏ GÜLMƏK DEYİL

BİRMA NAĞILI

Bir dəfə meymun çayın sahilinə gəldi ki, su içsin. Timsah qəflətən suyun içindən çıxıb meymunun boğazından yapışdı. Dözülməz ağrıdan meymunun dişləri bir-birinə sıxıldı və ağarmağa başladı. Bunu gören timsah özünə fikirləşdi: "Görünür, meymun nəinki qorxmur, hətta dişlərini ağartmaqla məni məsxərəyə qoyur".

Timsah meymundan soruşdu:

- Ey, uzunquyruq meymun, niyə gülürsən?

- Ona görə gülürəm ki, hələ ömrümdə sən kimi axmaq, fərsiz timsah görməmişəm.

- Sən nəyə görə məni ağılsız hesab edirsən?

- Ona görə ki, sən hələ indiyə qədər bilmirsən ki, meymunların

canı bədəndə yox, quyruqda olur. Ağıllı timsahlar meymun ov-

layanda həmişə quyruqdan yapışırlar. Sən isə mənim

boynumdan tutmusan, ona görə arxayınca gülürəm

ki, mənə heç nə eləyə bilməyəcəksən.

Timsah hiyləgər meymunun sözlərinə

inandı. Onun boynunu buraxdı ki, quyruğundan tutsun. Fərsətdən istifadə edən meymun o dəqiqə tullanıb qaçdı. Təhlükəsiz bir yerə çıxıb timsahı ələ saldı:

- Ey ağılsız timsah, indi başa düşdün mən niyə gülürdüm? Əslində mən gülmürdüm, ağrıdan dişlərimi bir-birinə qıcamışdım. Meymun bunları deyib, meşəyə qaçdı. Timsah isə onun arxasınca baxa-baxa qaldı.

Elə o vaxtdan belə deyirlər: "Dişlərini ağartmaq hələ gülmək deyil"...

Tərcümə edəni: R. ƏLİYEV

Rəssam Vəfa İBRAHİM QIZI

